

DE DAG NADAT...

...ik naar een blijf-van-mijn-lijfhuis vluchtte

Cindy (31): "Hoewel ik veilig ben, klopt mijn hart nog steeds te snel. Hier kan hij me niet vinden, mijn dochter en ik zijn veilig. Ik herhaal hardop: 'Het komt goed, het komt goed'. Ik moet steeds denken aan gisteren. Aan hoe ik over de stoep rende met mijn kind in de buggy. Hoe de tassen tegen mijn benen sloegen en de buschauffeur al eerder voor me stopte. 'Jij wilt vast en zeker mee, stap maar in meid.' Zonder nog te stoppen bij een halte scheurde hij het dorp uit. Alsof hij mijn angst rook. Ik hyperventileerde. Toen ik in de stad aankwam, was ik zo in de war dat ik niet meer wist waar ik de stadsbussen kon vinden. Lieve mensen hielpen me. Ik zei: 'Ik ben op de vlucht voor de vader van mijn kind'. Er was al die jaren niemand die me kon helpen. Twee weken geleden ging ik met een smoesje naar de huisarts. Die zei: 'Vlucht, ga ervandoor, maar bereid je goed voor'. Ik heb in het geniep alle administratie uitgezocht, kleren gewassen, vijf boodschappentassen gevuld.

Gisteren was het moment. Mijn vriend was weg naar 'een handeltje'. Ik heb het blijf-van-mijn-lijfhuis gebeld. Ik zei: 'Ik ben er klaar voor'. Ze zeiden: 'Kom maar, er is een bed voor je'. Ik kom uit een gebroken gezin. Ik heb nooit het gevoel gehad dat ik ergens voor deugd of dat ik iets kon bereiken in het leven. Al heel jong had ik torenhoge schulden. Het was zo ellendig. Hoe betaal je € 30.000,- terug?

Ik ben gaan werken als *callgirl*. Zo kon ik binnen drie maanden van de schuld af zijn, ik had het uitgerekend. Dat ik mijn lichaam verkocht, was niet erg. Mijn lichaam is mijn lichaam maar, ik heb geen groot gevoel van eigenwaarde. Toen ik mijn Marokkaanse 'vriend' ontmoette, zei hij direct dat ik weg moest bij de escorts-service: 'Jij moet naar Amsterdam, daar kun je meer verdienen!' Een week later werkte ik achter het raam op de Wallen.

We spraken af dat ik dertig procent van de verdienste kreeg. Hij zou me beschermen. Ik dacht: ik doe dit en straks stap ik er weer uit. Ik heb vijfentwintig jaar achter het raam gezeten. Hij was geraffineerd. Hij pakte me in. Hij verzong verhalen. Hij spaarde voor mij, voor ons, voor onze toekomst. Ik droeg het geld aan hem af. Ik was volledig geïntimideerd. Als ik zei dat ik ermee wilde stoppen of ik niet deed wat hij zei, vroeg hij: 'Heb je klappen nodig?'. Soms kneep hij mijn keel dicht.

Mijn mobiel gaat aldoor. Steeds is het mijn vriend. Of nou ja: ex-vriend. Hij praat en praat. Hij paaft en glibbert en fluistert. Hij houdt zo veel van me,

hij kan ons niet missen, ik moet nú terugkomen. Poeslief is hij. Soms denk ik heel even: hij meent het. Hij houdt echt van me en we worden misschien toch gelukkig met z'n drietjes. Dan denk ik aan wat hij me heeft aangedaan. Hoe hij me dwong de hoer te spelen. Hoeveel geld hij me heeft afgenomen.

Ik ben zo moe, ik kan niet meer. Heel even ga ik met mijn dochter naar buiten om bij het plaatselijke supermarktje wat dingen te kopen. Ik ben alert. Ik weet dat het niet kan, maar toch verwacht ik mijn ex en zijn broers ieder moment in de straat.

Hij belt en huult dat hij niet zonder ons kan. Hij belt en dreigt mijn moeder en mijn zus wat aan te doen als ik niet onmiddellijk vertel waar ik ben. Ik bel de politie om te vertellen dat ik word bedreigd.

Met mijn dochter dicht tegen me aan zit ik op het bed. Ik eet ijs, zo uit de bak. Ik geef mijn dochter hapjes. Niemand gaat mij ooit meer vertellen wat ik wel en niet mag eten. Ik voel triomf. Ik ga een nieuw leven opbouwen met mijn kind. Ik zal nooit meer onderdrukt worden."

"Ik rende over de stoep met mijn kind in de buggy, de tassen sloegen tegen mijn benen"